

139.866

OSZK

OSAK

139866

E. MARVANI

MIHÁLY LÁSZLO BARNA

KELETEN-PIRKAD
VERSEK

CSIKSZÉREGY
1930.

Átadva: O. Sz. K.-nek
35.568-1940. IV. számú
V. K. M. rend. alapján.

MIHÁLY L. BARNA

KELETEN PIRKAD...

VERSEK

NYOMTATTA SZVOBODA MIKLÓS KÖNYVSZAJTÓJA
MERCUREA-CIUC 1930

ANNYI BARNA
KELETI PÁRD
VERSEK

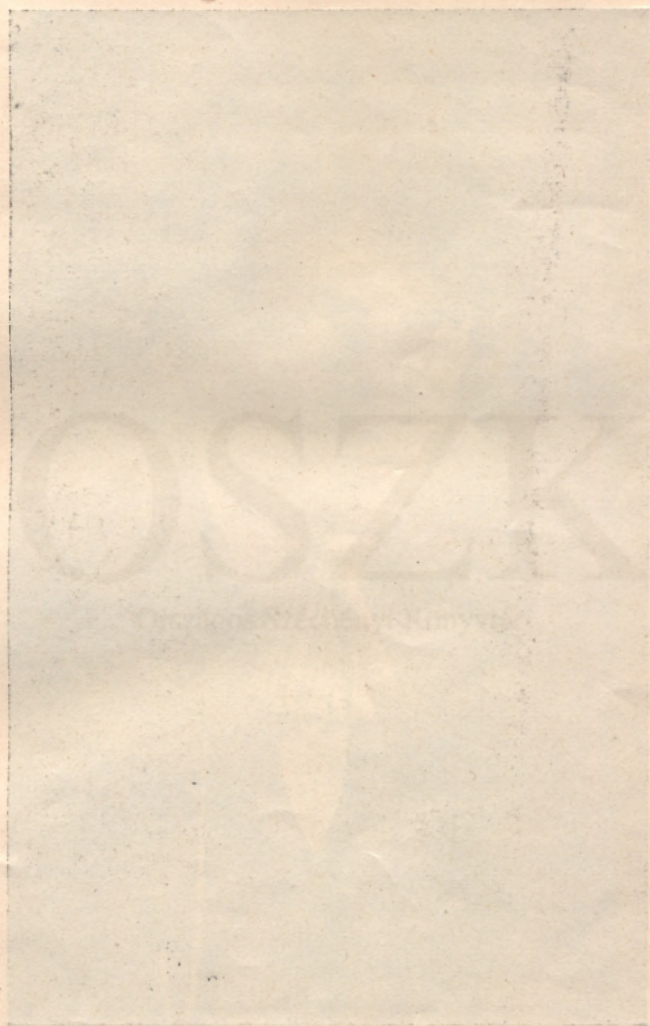
MINDEN JOG FENTARTVA.

133866

(R 2)

ORSZ. SZÉCHENYI-KÖNYVTÁR
Névedéknapló
1943 év 3100 sz.

R
1965

Szilárd István Zoruff

MÉLTOSAGOS

B. Szentkereszthy Béla

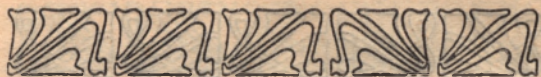
KÉPVISELŐ URNAK,

A MAGYAR IRODALOM NAGYNEVÜ
MECENÁSÁNAK MÉLY HÓDOLATA JELÉÜL.

A SZERZŐ.

VÉRES GOLGOTÁKON...

KELETEN PÍRKAD.

Keleten pírkad.

Somlyó szent órmán bíbor-sugár reszket,

Glóriába fonta a véres keresztet.

Sok százezer székely gyujtott itt már fáklyát,

Amikor járta az élet Golgotháját.

Golgotás kereszték köszirtes aljába

Pattan a bimbó. Nyílik a virág.

Golgotás kereszték rab-koldusa ajkán

Halgassátok a bús magyar imát :

... Mátyrkorona sebzi a lelkem.

Kialvó a szívem. Kínozt a vágy.

Magyar nagypéntek, gyászos, mély csendjében

Hallom rútt ajkak írigy kacaját . . .

Lelkemben százezrek szent fájdalmát érzem

S egy évezrede a lelkem sajog.

Te hétfájdalmú glóriás szent Asszony

Nézd : én is költő és magyar vagyok !

Keleten pírkad —

S míg gyenge lelkem a múltba visszalát,

Fonj homlokomra sápadt glóriát,

Mert husvét hajnal Tehozzád vezet

Csiksomlyói csodatevő, szent Szűz:

Hadd csókoljam meg áldott, szent kezed ! —

VÉRES GOLGOTÁKON . . .

Nagypéntek . . .

A Golgotán Krisztus véres árnya száll,

Kísérteként egy ifjú arra jár . . .

Az ucca hurráz, bög száz és száz torok:

„Halált reá!” — s a szívem felzokog . . .

Táncát a bűn, a vétek ropja, járja,

Sikongva-sír bús, jaj muzsikája

A „De profundis“-nak szívemben bent;

S a Golgotán megihletett a csend . . .

Ave Salvator Mundi! Köszöntelek Téged

Én elzüllött koldús, bús poéta lélek.

Szívembe' könny, ajkamon fájdalom.

Bűnömet, meg hazámat fájlalom . . .

Nyomor az arcokon, szemünkben bús könny ül.

A győző eltípor kegyetlenül;

Átkos jajtól s bosszútól hangos minden,

De hisszük, hogy: nincs veszve még minden!

Véres Golgotákon a székely zokog . . .

Hisz béke van . . . s a szívem miért borong? —

Táncát a bűn, a vétek ropja, járja

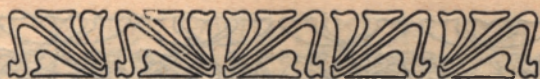
S magyarok mennek véres Golgotára . .

Csikországi házak ablakában

Pisla-mécsek alig-alig égneek,

De szívemben biztató-dal éled:

Nem halt meg . . . csak alszik lent az — Élet!

HULLÓ CSILLAGOK . . .

Bús tárogató sír szívrepesztve messze
S a dal, a nóta, oly bús, idegen,
Ugy érzem elárvult nagy Rákóczy lelke
Sír a szívemen . . .

Gönczöl-szekerén a fénylő Hadak-útján
Valaki bodor-füstöt ereget
S én hulló csillagfény csillaglététem múltán
Néki izenek :

Permetezve hull-hull, bús-borús sugárként
Kínfacsarta szívekben az átok ;
Székely Gomorrhában úgy kísért az árnyék
S nem lelek világot !

Még ajkam szólna, de kékboltját az égnek
Sikoltva hulló csillag szelte át
S nyom'ba pirkad már az égalj s ott Keleten :
Vigad a világ . . .

A GOLGOTA TÖVÉN . . .

A Golgota tövén zokogni ha láttok:
Zokogó lelkemet ne vigasztaljátok.
Hulló könnyeimet le ne törüljétek,
Könnyező szememet letörülni vétek.

Az élet harcában elesett embernek
Mind gyémánttá fagynak lelkében a könnyek
S rózsákból lesz neki halotti-ágy vetve
És rózsaszírom lesz patyolatos leple.

A szenvedők könnye öntözze a földet,
Hullassátok csak a bánat-dúlta könnyet ;
Ki szomorú nem volt, képmutató-pogány.
— Feltűnik a kereszt a Golgotha ormán. —

S a Golgota tövén zokogni, ha láttok :
Zokogó lelkemet ne vigasztaljátok ;
Hulló könnyeimet le ne törüljétek,
Könnyező szememet letörülni vétek !

ÖRÖKTŰZ VAGYOK.

A Hargita órmán csak álltok, álltok
S ha vihar jön nagyokat kiálttok :
Régi barátim, délceg fenyőfák.

Gyilkos kezek fejszét emeltek rátok
S Ti zokogtok és foly gyanta-véretek,
Hittétek-é, hogy ezt meg kell érnetek ?

Az erdő lelke mélyen kavarog,
Mig hullanak a fejsze csapások . . .
S én ezen könnyes tortúrán átesem —

Mert : magyar vagyok s ez a — Végzetem !

SZÉKELY GOLGOTÁN . . .

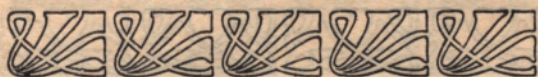
A véres kereszt vádolón mered rám.
Minden vércsepp rajta megannyi titok.
Nyöszörögve, kúszva, megalázkodottan
Csókokkal tetézem és halkan sírok . . .

Bánatnak, könnynek, megszentelt keresztje
Te jól tudod, hogy : én magyar vagyok !
Hej bizony ennek az évezredek népnek
A Sors bé sok Golgotát adott
S rajta keresztet
És mártyrkoszorút . . .

De a Golgota tövén is vajudik a föld
S minden röge vérvirágot terem,
Magyar szívet
És proféciát . . .

Testvéreim, kik így imádkoztok :
Mi Atyánk ki vagy a mennyekben . . .
És ha ez az imádság még nem idegen,
Rabszolga fajom golgotás útjáról im ezt ízenem :
Székely költők tövis koszorúja
Véresre marta sápadt homlokom.
Magyar mártírok kigunyolt keresztjét
A tömegröhely közt is
Öklök sulyától porba alázottan,
Büszkén, bátran, mégis hordozom . . .

Gyertek csak, ó jertek, a székely Golgotára
Csiksomlyó hegyére,
Örök-könnyes Kálváriás útra :
Magyar Miatyánkra,
Magyar Hiszekegyre !
— Hiszekegy Istenben ! . . .

APÁM: LEHEL.

Lehel apám kürtjén, hogyha sírt a nóta
Megmozdult a tábor, rengelt Napnyugat.
Az Olt-Maros táján egy ezredév óta
Hányszor hallom a dal-foszlányokat.
Egy hosszú ezred szent fájdalmát érzem
S lelkemben a szent kürtszó sír-sajog...
Bánatimat olykor nótával tetézem,
Mert én is Igric, Lehel fia vagyok!

Apám : Lehel, jöjj, tárogass ma újra
Sírjon a nótád, gyujtson szent szavad ;
Apám : Lehel, nézd a szittyák-azúrja
Visszasírja az ősi dal-akkordokat.
Tedd szentebbé a föld megszentelt porát !
S mi igric fiaid álmodunk tovább...
S a szent kürtöt, mit rámhagyott Lehel : apám,
Mégfúvóm rab-népem bús alkonyatán...

HUSVÉT 1930-BAN.

Tavaszi friss lüktető dalok. A város
Uccáin virág-illat szálldos . . .
Dzsosz muzsika foszlány . . . cifra palotákban
Lucullusi asztal. És vágy-tűzek égnek. —
Ünnep van ma. Husvét! A szentelt Vatikánban.
És Krisztusa nincs már a szovjet-orosz népnek

S van ki felkel és keresni megyen
Hitet ébresztve a Golgota-hegyen . . .
A szíve megsajdul. A kálváriák nőnek . . .
— Óh vajjon ki váltja meg őket! ?
Bús sírásuk csuklik és a könnyük reszket,
Sápadt, beesett arcukon a bánat
És árnyéka nő a Golgotának —
És nem lelik a megváltó keresztet.

— — — — —
Meghalt a Krisztus. Oda a Béke.

— — — — —
Szomorú század, melynek bölcsője
Ágyudörgésben ringott. Srapnell-tűzben égett.
Beteg-vér lett a megölője.
És elbujdosott az Isten . . .

— — — — —
Csitt! Halljátok-e ? A véres keresztfán
Negyedszer zokog a Mester . . .

FELJUTOK TÁN ?

Vállaimra hullt az Élet
milljom gondja s átka ;
kikacagott, mert szerettem
egy csodaszép leányka.

Igaz biz', hogy rút az élet,
s a legszebb nő is álnok
és rózsás-szép víg hajnalon
hullnak le az álmok . . .

Roncsolt lettem, árva lélek
s testvérem a bánat ;
sorsom ez, hogy amig élek
nem érem el a vágyat !

Vállaimra hullt az Élet
milljom gondja, átka ;
csabzott hajjal is feljutok
tán a Golgotára ! ? —

Pünkösöd a somlyói Klastromban.

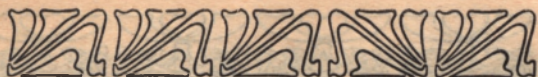
A somlyói-dóm megszentelt csendjéből
Ma dal-sírámok lengenek felém . . .
Kinek bánattól csordultig a lelke,
Kinek lelkét a Sors bűnnel telemerte
Lélek zsilipjéből jaj s bűn foly feketén . . .

A somlyói Szűz oltár-trónusáról
Könnyezve néz le, látta a régi sok évszázadot,
Mióta szívünkől izzó-könny parázslik,
Látja bús népe pusztító villámit,
Halkan zokog, mint székely népe s én is sirok.

Székely Gomorrhának védő Szűz-Asszonya,
Csiksomlyói Márja, ha ezt a bűnös népet még
[szereted,

Kiket porba tiport a jaj, az átok ;
Könyörülj bár a székely anyákon,
És csitítsd a fájó, sajjó sebeket.

Lásd, vergődik a lelkünk fázva, dideregve
A békétlenség miatt s nincsen szeretet.
Csak egyet szóljon érettünk az ajkad,
Inkább elbirjuk a bűn-bilincs-vasat,
Amig az széthull s lassan lepereg . . .

Hajnal a csiki hegyek közt.

Keleten alig pirkadó fény sugar.
A somlyói zarándok hajnalt harangoz.
Hajnali csend. S a néma uccák sorain
Csak én ballagok egyedül . . .

De utban mindenütt felijednek a kutyák
És csaholnak kegyetlenül.
Itt-ott a hegy alatt egy-egy kakukk kiált.
A székely nép még talán boldogan álmodik?
Pedig már dereng. Jön a hajnal.
Mikor a földre fényözön szakad
És a székely nyakát igába vetve
Turja a földet, melyet megöltek,
De amely mégis nyugtot ad alatt.

CSÍKSOMLYÓ FELÉ . . .

Csíksomlyó felé
visz ma minden út ősfenyves erdőn,
Csíksomlyó felé
ezrek kúsznak fel a golgotás lejtőn.
Csíksomlyó felé
ma nóta-illat szálldos,
oda megy a székely, hol a boldogságos
Szent Szűz drága dómja
Nagy Hunyadi-harangját kongatja.

Zöldülő nyíres alján
ma huszezrek ajkán
áhitatos székely-ének fel az égig ér.
Bús magyarok imádkoznak . . .
S a dal, a nóta kesereg
Zarándok magyarok szomorú szíven . . .

Mintha szívünk vére hullna
Krisztus arca ránk borulna
Nagy cseppekben esőt ereget
— Székely vér-könny mossa az eget.
S fenn az órmon, Somlyó órmán
Csitt-csatt-csattog már az osztováta
S szívemet valami úzi, hajtja
Csíksomlyó felé . . .

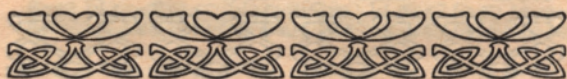
ÚJ TAVASZ JÖTTÉN.

Rózsaberkek szírom tengerébe
A hajnal új életet öntött,
S az égrenéző Nagysomlyó tövébe'
Egy kis hóvirág reám köszöntött.

Ha látnátok, hogy mint gyönyörködöm
Napfényvel játszó hunyt tekintetén,
Lelkem lángját égre lobogtatva,
Én — dalnok legény — Kissomlyó gerincén.

Ó, ne hívjatok emberek a völgybe,
Víg danátok lelkeim úgy sem töltené be.
Hóvirágok, lelkeim leborul elétek —
Nem tapos rátok a győzedelmes vétek.

Nem juthat ide az Élet szennyes árja,
Bár tombolnak lent vészes orgiába.
Lelkemben ma lila-tűzek égnek,
A lelkeembe ma angyalok zenélnek !

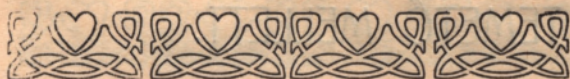

SOK ARANY LEVÉL.

Esti csillag oly pirosan ég!
Szép est lesz ma, holdas, tiszta, kék.
S hajrá! Én most csárdást füttyölök,
Én holdfényvel játszó kis kölyök.

Rágondolok : szeret, nem szeret ? . . .
— Vig portréhoz sötét fénykeret —
S amíg nálunk vidám zene szól,
Tépelődöm : most kinek dalol ? . . .

Egy fuvalom, csak egy pillanat
— Esti csillag még le sem haladt —
S lelkem fáján sok arany levél :
Összecsendül, bús nótát cserél.

JUDÁS.

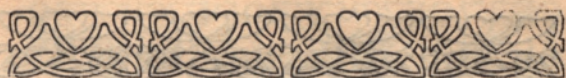
Célotat Judás lám elérted,
Kezedhez forró ember-vér tapad ;
Forró szívem vére sarjad,
És százezer bús magyarnak
Szivünk sír, nyögdel, ez árva — rab.

Benned pedig tobzódik az állat,
Az éhes állat, pár Betű miatt
S járod az uccák sorját végig,
Hiszed, az emberek dicsérik
Magyar-gyalázó Judás-ajkadat . . . ?

Undor fog el Te szennyes Judás
S a szégyenpírja arcomra fut ;
Zokog a szívem, a vérem lázba
Belesikong az éjszakába — —
És fonják már a mártírkoszorút . . .

TEMETŐ MELLETT.

TEMETŐ MELLETT.

Babonás szemű május este volt . . .

A költő ballag, hazafelé.

Egy öreg ház vár. Hajdan kúria volt.

Eimult a mult . . . Könny a jelené.

A házunk még messze ; jaj, de sötét van.

— Még aludhatom egyet hajnalig.

Sötét éjben fekete árny suhan . . .

„Huh!“ -- borzasztó . . . szól: „kuvik, kuvik“ !

Temető mellett — ugy e borzalom

Elmenni, hol őseim alszanak? —

Ha félek, a lelkem altatom

És nóta zsong fel a szívem alatt . . .

S ha néha úgy hajnalharangszó csendül

S a kuvik huhog a lombokon ;

Apám sírjáról halk fuvalom lendül

És megcsókolja a homlokom . . .

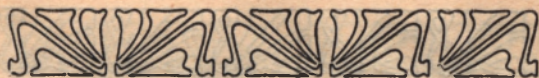
MAGDOLNA HARANGJA.

Ging . . . galang . . . hallom, ma „Magdolna-
[harang]-ja
S az ősfenyves, Erdély szíve izen.
Csak kongj-bongj Magdolna sok kicsi harangja
S én sebzett szívem viszem, viszem . . .

All a kis templom nagy hegyek alján
Kárpáti fenyvesek alatt
S körülötte székely-csángók gyűlnek,
Magdolna harangja sikongva hí:
Jőjjön ide, ki könnyez, ki árva
S lelkem a lelkét által öleli.

Elhoztátok a tarlott rengetegnek
S szíveteknek sok elnémult jaját.
Elhoztátok koldus tarisnyátok,
A lelkeiteknek vérző sóhaját.
Ne sírjatok! Törüljétek le a könnyeket,
Nem lesz mindig árva, az árva,
— Husvét pírkad a véres Golgotára! —
Rakjátok le a jajt, a kint,
Ki mit hozott . . .

A dal kicseng és messzi száll,
Havason, erdőn tul lebeg.
Magdolna, bűn-bánó Magdolna
Fehér kézzel a lelkeiteket símitsa meg,
Ha Magdolna harangja kísért,
Síkongós-könnyes éjszakákon át s az életen.
Testvéreim csángó-székelyek imádkozzunk,
Míg elér a Mélyi-éj, az örök — Végtelen . . .

PÜNKÖSDI BÜCSÜN.

Kit poéta vérem száz csatára hajt, —
Szemed tüzétől lángra gyultam én,
— Havasi, hamvas, szűz málna, a vágyam!
Ezért sír nótám örök-vágy éjjelén . . .

Míg suhanva jött az álom minden este
Csókkal behintett virág-gondolán;
Fia szeméről lecsókolta a könnyet
Egy drága, szent nő: az Édesanyám.

Ma nagy felhők lógnak fenn az égen,
Kissomlyó órmán bús magyar-dal száll;
S aztán meglopja lelküket a bánat,
Egy szent érzés — Mária lábainál.

Ezt a sok népet a hit csalta ide.
Engemet kínzó, gyötrő szerelem.
Bocsásd meg nékem csiksomlyói Márja:
Hogy azt a kislányt titkon szeretem.

GYILKOS-TÓ.

Testvér, gyilkos kezek a mélybe vonnak ott,
Csólnakoddal a vizet mért abajgatod?

A vágyad csalt oda, a bűn, a szenvedély.
Testvér! lent morajlik a gyilkos-karu mély.

Napsugár játszik tükrén s a balga, dőre —
Testvér, csólnakoddal ne menj előre!

Nem kísértsd Istent, a sorsod végétére.
Megdöbben, ki lát s átokban forr vére.

Egyebütt hagyd testvér, a gondolázó-nászt,
Ki hallott Gyilkos-tón szerelmi-vallomást?

Átkozott a tó, a sellők átka rajta.
Csókja gyilkos, jaj! akit elér az ajka.

Gyilkos-tón két balga dalokra gyujtva jár,
Sír itt a madár és el messze-messze száll...

„Nó hallod édes, akit a bűne latol!”
— Ma két tobzodó szív a bűneért lakol —

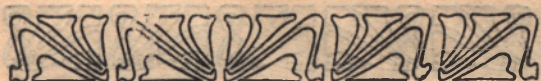
„Megyünk előre, szívünkben ég a láng,
Szerelmi, csók, boldogság várnak ránk.

Add csókodat, hadd szítsa fel a vérünk,
Mindegy nekünk eget, avagy poklot érjünk”...

Szellő megrebben, oda borul rája,
De jaj, elkapja a Gyilkos-tó árja

S vonja két karjával erősen a mélybe.
„Jaj emberek!” de mindhiába, vége.

Sötét fenyők árja mered a vízbe veszteg
S harang kondul és ők ott a vízbe veszteg.

Ha fájdalom letompul.

Ging-galang . . . a kisharang szava oly csodás
A Szent-Anna-tó tükre mély,
Ma dalra gyújt a vér.
S a dalom lesz szerelmivallomás . . .

Csókját kínáló kreol-bőrű kislány
Csárdás ütemű, nótát énekel.
Megdobban rá sok ifjui kebel
S az életük ma talán talány ? . . .

Szellő suttog, trilláz dalos madár.
Szemünkbe vágy dul s a fájdalom letompul,
Sebzett sziveinkre ír, balzsam, kenet hull,
S a dal a szellő szárnyán messze, messze száll . .

Hahó! gyertünk a Hegyorom a Cél !
Mindegy a nagy világ ma mit mivel,
Testvér-szívünkben dalra gyújt a vér
S a nagy világ hangkacszában
Egy lelkes kis csapat itt — magyar dalt énekel.

HUSVÉT PIRKADATKOR.

Rózsa-berkek szirom-tengerébe
A hajnal új életet öntött
S az égre néző Kissomlyó tövében
A Husvét reám köszöntött.

Napsugara oly pirosan ég !
Szent, áhítati harangszó reptül
Borús imámhoz halk kíséretül . . .
S az ég felhőtlen, szüzi, tiszta, kék.

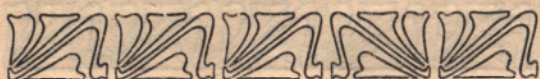
Ne búsulj testvér ! s lelked miért vérzik ?
Az ég is volt már borús számtalanszor.
Felpanaszlom, hej, máskép is volt akkor —
S most e könnyes Husvét pirkadatkor . . .

Lehet még egyszer csicsergő a dalunk,
Ha a lelkünk a magasba száguld !
— Az élet gyöngyöző borából
Most nagypéntek és jaj ! ami reánk hullt . . .

KARÁCSONY ÉJJELÉN.

Óh szent Karácsony! e szent éjszakában
Glóriát zengve száll az énekünk;
Te legszentebb éjj! benned nyugalom van —
O, légy megszentelt drága ünnepünk.
A Messiás barmok jászlában pihen,
Glória szárnyal égredőin át;
Mi is ragaszkodunk hitünkhöz hiven
S járjuk az élet titkos nyomdokát. —
Kigyult a templom fényes oszlopa,
Hová lehér út szentcsarnokba visz . . .
Óh én nem leszek hűtelen soha!
Boldog a lelkem s szebb napokban hisz
Szent karácsony, te béke nagy torony,
A tisztaságnak szép arája, te
Szerpapod voltam én is egykoron
S csodás hitednek titkos szelleme.
Testvérem, jöjj, nézd ég-üzente fény!
Töröld le könnyed, nyisd meg kebledet.
Öröm ragyogjon mindnyájunk szemén
S élet jármában nyujts testvér kezét.
A lelkekből kicsalt szép melódiák
Köszöntsék az ég Isten-aszonyát . . .
És te is, megsebzett, bús székely diák:
Jöjj, énekeld az angyalok dalát!
Mibennünk ma sok apró gyertya ég —
S ellenségünknek a Ielkünk megbocsát
És bizva várjuk a béke ünnepét
S átdaloljuk e szent, nagy éjszakát. —
Óh, szent Karácsony! e szent éjszakában
Glóriát zengve, száll az énekük,
Te legszentebb éjj! az üdv csillagában:
Örök szent hittel bízunk és hiszünk!

PIROS PÜNKÖSDKOR

Kissomlyó gerincén gyertya-fény lobog.
Somlyói templomban kong a nagyharang . . .
Tizezrek ajkán ima tör az égbe,
Székely lányok ajkán üdvivalgó hang.

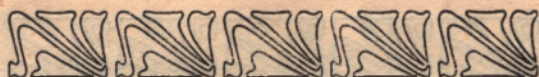
Viharként száll fel csengő muzsikája,
Világ figyeli a székelyek dalát ;
— A lelkünk vérző, megvagyon gyötörve —
Ríva köszöntsük a székely Máriát.

Az Anya szive örködik felettünk,
Ha büntet is az Ég — mint egykoron, rég —
A csiksomlyói csudatevő Szűznél
Borús lelkünk ősi szeretettől ég.

Nyírfagallyat tűzünk kalapjaink mellé
Pogányon vívott győzelem gyanánt ;
Hogy világ csodálja nagyságát, hatalmát
A székely népnek, hisz Mária — Anyánk.

A sír széléről, csaták viharából
E kegyhelyre, ó, hányszor gyűlt a nép !
Nagyasszonyunk ó akkor is megvédte,
A székely népnek védte életét.

Négy nagyharangunk ma is halált sikong
S a nyomorunkon édes anyánk könnyez . . .
Meghasadt már az öreg klastrom tornya,
Ó jertek, még ejtsetek egy könnyet : —
Egy utolsó könnyet! . . .

SZENT-ANNA-TÓNÁL

Az órmokat az őszen már rőt színbe lepte,
Oly csodás, mint sehol itt a naplemente.

A vize kék és mély, mint szűzi lányszem — és
Olykor ha zavarja lágy hullámverés.

Tükrén merengve álmodom egy kis csónakon,
El-elmerengve rég holt álmokon.

S míg kékboltján az égnek felhők átlegnek,
Csöndjén méházok a méla fenyveseknek.

A nap még visszatükröz Szentanna vizére,
Tűzpiros az, miként a szívem vére . . .

S rá gondolok . . . ki nevét szívembe véste be,
Kinek csodásan szép tüzes tekintete.

Emlékszel-e? a Tavasszal még forrón, kábitón
Atómra tornyosult szivedben vératóm

Most már a lelkem árva, s bent munka, gond
S árnyék-szilhuettek kósza árnya kong.

Néma az éj is már s alig dobog szívem,
Az égben tűz ezernyi csillag égiszem.

Azon tünődöm jaj — Istenem mi lenne
Ha az elment kedves újra visszajönne!?

MINDSZENTEK ÉJJELÉN

Mindszentek borongó éjjelén
Elhaló sírmécsesek közt
A lemondás csarnokát járom én.

Gyertya sistereg, kiragyogva ég.
Elhallszik egy nő sirása, —
Viharos éjben meglopták szívét.

Bűnbánat sehol fájóbb nem lehet!
Röppithetem ma ég felé
Életben feldult, roncsolt lelkemet.

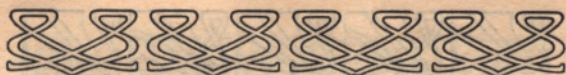
Ez elhagyott, hideg romok között
Ma a lemondás szelleme
Gyémántszivem mélyébe költözött.

A temető szélén kápolna állt.
Pusztuló, hanyatló tornyán
Halálmadár régen ütött tanyát,

Imázsámolyát belepte' moha ...
Lelkét kiönteni senki
Senki soha se járt talán oda.

De én sebeimet ott kitéárom ;
Leszámolok bánatommal,
Hogy felderüljön borús világom

S ne legyen éjjelem olyan setét :
Csillagokra feltekintek
S meggyujtom lelkem alvó mécsesét

SÍR, ZOKOG . . .

— Szent István király ünnepére. —

Isten-remeke erdejét járom
S imát szitok . . .
Mennyi vágy szállong epedő szárnyon
S mennyi titok !

Én bolyongok itt a rengetegbe'
S mélye setét,
Kápolna tornyán harangszó rebben
S felgyujtsa szívek mécsesét.

Régi időknek őszittlya árnya
Mind itt borong . . .
Mind aki sír, mind, aki árva ;
Erre bolyong . . .

Körülöttem zene, lány, bor, vigalom —
S kacag az Élet,
Ott zokognak bús kurucdalon
Nótás legények.

Lelkemben a nóták, melódiák
Oly borúsán szállnak ;
De csitt, csitt ! . . . figyel egy kisdíák,
— Itt is rám találnak.

Ott lejtének víg hajrás-zenén
Kacagó szívű párok
S én ödöngök bús székely-legény
S egy „székelyt“ se találok !

Dalol a költő, zokog a hangja :
A hangtengeren . . .
S égben fent, — az Ég sok hangtalanja ; —
Sír, zokog velem . . .

ŐSZI SZONETT

Eső permetez, hullnak a levelek . . .
Az úton egy poéta bandukol
S ajka mosolyogva kis nótát dudol.
S a dal sír, borong a szíve felett . . .

A város végén mindent sár tetéz,
Egy koldus vacogva kis csuprot tart.
Imát mormog és nagyokat sóhajt
S egy cifra hölgy jön arra s oda se néz.

Két lány kacagva énekel banánt,
Beh jó is, kit az élet még nem bánt
S golgotás úton dalra gyujtva jár.

Eső permetez . . . vágyam messzi száll . . .
Ó mért, hogy én is nem lehetek ott.
A szívemet mond mért abajgatod?!

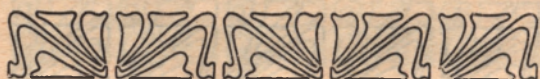
PRIMITIÁRA.

A szentélyen Glória reszket végig,
Imák, dalok tornyosulnak az égig.
Az Anya szemében könnyek gyulnak, égnek
S e könnyek lesznek csillagi az égnek.

Lelke támad fenn az orgonának,
A lelke van benne az Édes apának.
Három testvérnek csillog szeme könnye ...
Áldását az újpap az Urnak köszönje !?

Az oltárlámpa kiragyogva lobban —
Emelje lelked az Úr magához jobban,
Hogy Franceskóként megvesd a világot.
Égnek a lángok, lobognak a lángok ! . . .

Hófehér legyen az oltár-abrossza
S ha lelked egét az Ég viharozza,
S magasra tartsd a vérrel aranyozott kelyhet
S vidd vissza Krisztushoz az elesett lelket.

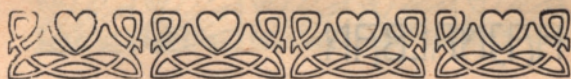

SZERETNI FOGLAK . . .

Szeretni foglak, . . . míg megtiport szívemben
Örök-mécsesként egy-egy szikra ég.
Szeretni foglak . . . míg tövises ágak
Megkoszorúzzák érted-epedő poéta szívét.

Szeretni foglak . . . mint karthauzi barát
Ég-küldte-fénynek megszentelt nyomát ;
Szeretni foglak . . . mert tiszta lányszerelmed
Örök-szerelem vágyával fon át.

Szeretni foglak ; — s majd ha eljön estém
S két vigyorgó szem arcomba nevet,
Elküldöm még egyszer fáradt lelkem hozzád
S aztán kiejtem utolszor neved . . .

BIBOR HAJNALON

A Hargitán bíbor pásztortűzek égnek
S lángoszlopuk magasra fellobog.
Rám mosolyog milljom csillaga az égnek
S a vágyak harcában bús lelkem zokog.

Most e rügybontó bíbor-hajnalon
Tied a nóta, búcsu-szerenád,
Borús életünk bánat-dúlta árja
Bimbózó lelken szökdécselget át.

Lobog a láng a költő szemében,
S csók bíborozza halvány ajakát;
Sötét szemepárja olyan mint az ében
És várja a napnak könnyes alkonyát . . .

HAJNALBAN

— GUIDAN GEORGETTÁNAK. —

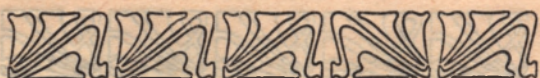
Sob. HAJNALBAN

A bíbor-hajnal szelid derűje már
Fény-látylát font a Nagysomlyó órmon.
A fájó élet fojtogatta torkom
S halkan susogtam : Lencsikém megállj !

Szeress . . . ez szívemnek csendes enyhület.
Jaj, ma nem tudom, hogy mi van velem ?
Éget sok sebem és a szerelem —
És érzem : semmi éltem nélküled ! —

Én már roncs vagyok, halvány bús kísértet,
Sorsom ez : csak zokogok, csak zokogok ! . . .
És sírnak rá az élet-koldusok ;
— Madonnám csókolj, elepedek érted !

Ó sors, miért hogy újra láttam őt ?
Kissomlyó órmán búcsusok között
Szemembe könny, szívembe büszke dal szökött
És imádkoztam a hajnal előtt ! —

A GYUJTÓGATÓ.

Valaki egyszer a szívembe üszköt dobott
s azóta perzselnek, lobognak a lángok
forralva szívet, ajkat, poklot,
lelkeket és sok szív-szilánkot.

Azóta fel-fellobognak messzi, végtelen,
ha győtörnek képek, kék-szem látomások,
mese, muzsika, asszony, bor és szerelem,
melyeket a Sors, az Élet a lelkünkbe ásott.

És a szívemnek napfényes tavára
borul májusban is sokszor őszi köd,
mert Valaki egyszer a szívem hurjára
Orozva, szilajul, jaj odaütött.

Fájdalom és Tűz, mi bennem bontogatja
a szíveket tipró dacos erőt;
mégis-mégis jaj mi lett a béklyóm:
meghajlok szépen a Tűz és Bánat előtt.

Sebzett szívű dalnok éneke

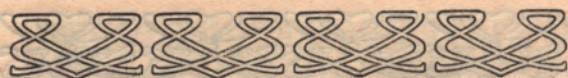
El nem csókolt csókjaimnak vágya
Sebzi a lelkem, gyötör a vád.
Lobog a vérem, járom az uccát
S az éjszakát úgy virrasztom át.

S amíg a holdfény bágyadó sugára
Fon homlokomra sápadt glóriát;
Fejem felett hullatja a szirmát
Sok-sok ezer kis orgonavirág . . .

Valahol messze, megreszket értem
Egy gránitos keblű, lánghevű test —
Édes sóhajod érzem idehallszik
S dúlt keblembé vig portrékot fest.

Mély szerelmem adom neked érte.
Szívemben minden vérrózsa Tiéd —
És tövises szent ágra feltűzve,
Neked áldozza a poéta szívét!

Magyar poéták összerelmeként
Vérző mártírszív lángoljon feléd . . .
Mondd : hallod-e ? megérti-e szived
Rab- székely - költő gyászos énekét ?!

SZIV-IZENET.

Azur-szem tüze, lángja perzsei,
Madonna arca ég, ragyog.
Sebektől piros bús szívemet
Mért, hogy Te is abajgatod ?
S hogy ballagok az utcán végig,
A hold szór pár borus sugárt
Ifju szívemre . . . minden este
Felajzani . . . s reája száll . . .

Úgy szövi lelkem fátyolát be,
Amig vig csárdást fűtyölök ;
Felbug a vérem éjjelente :
Bohó kölyök, te kis kölyök
Csitt ! Csend. Ne sírj. Várj míg az este
Suttogva száll szíveden át, —
Madonnám jött, leborult, csókol.
Fonja szívemre szép haját . . .

Babonás csendbe' kigyóz az árnyék,
Szívembe' örömkönnye ég,
Mert érzem magamon örökké,
Madonnám tűz-szikra szemét.
Költő vagyok s könnyem ne hulljon
Barna szépségem légy velem.
S ha homlokon gondoktól parázslik:
Szorítsd meg két forró kezem ! —

SZIVEK EGYSZEREKGYE.

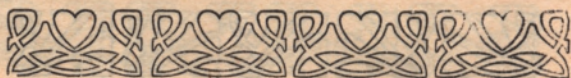
— LÁSZLÓ LENKÉNEK. —

Illat-lehellő csodás nyári est.
Kék égen ringó kacér csillagok,
Álomból, színből, szívből szőtt dalok.
Két rózsaszál : Te meg Én . . .

Csöndben, szótlanul, meg kacagva-sírva
Ültünk egymás mellett boldog önfeledten.
— Beh szép is az élet így édes-kettesben,
Isten szívetől áldva, megigézve.

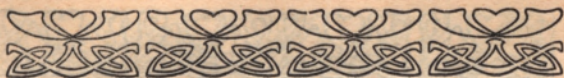
És szálltak a szent vallomások . . .
S a csend is rágyújtott csönd-melódiákra.
Mit fittyet hánytunk az egész világra.
Két szívből szállt az eskü : örökre.

Millió szív boldogsága égett
Forró ajkunk csók-lehelletén,
Isteni-szikra megtanított egyre,
Ez : a szivek egyszereggye . . .

LENKÉNEK.

Szerelmes póéta küldi sóhajait
Szép Lencsikém hozzád.
Szerelmes estén lepkeszellő ajka
Megcsókolja az orcád.
Csitt. Lencsikém ezt a méla csendet
Ne bontsa meg a szád.
Az esti szellő lágyan bólogat
— Csodaszép éjszakát.
Ifju keblemben bős órkán vágat,
Az útja csupa vér.
Véremért, vágyért, szerelmes-dalokért
Egy kacaj csak a bér! ?
Huszonöt évemtől mennyit vártam hajdan!
Ha valóra válna ?
Beh irigyelnének és én lennék akkor:
A szívek királya.
Lencsikém, ha mondanád a kesergő
Szerelem fiának:
Szépszavu gyermek, könnyes szemű igrig
Áldalak, imádlak !!!
Éjféli lidérc nem járna nyomomban
Csillagtalán éjjen.
Az éj-leánya, festett-ajku asszony
Nem szívná a vérem . . .
Szerelmes póéta küldi sóhajait
Szép Lencsikém hozzád
Szerelmes estén, lepkeszellő ajka
Csókolja meg az orcád,
Csókold meg a lelkem, sápadt arcom nézd csak
Holdvilágos álmom.
Hulló csillag vagyok nálad nélkül
Ezen a világon ! ! —

O, MADONNA MIA.

Ma nóta dalokból fonok homlokodra
Oh, Madonna mia, babérkoszorút ;
Hadd zsongják el néked a poéta sorsát,
Azt a búsát, furcsát, azt a szomorút. . .

Átkot szórt az Élet a bús pártütőre
S futok a boldogság, napsugár elől.
Nem telik a pénzem sem borra, sem nőre
S az örök szerelem éretted megöl.

Meghalnék örömet a Sorstól mit se várva
Bíbor-hajnalon egy oázis-parton . . .
De mit tehetek róla! — sír, reszket a hárfá
S én dalolok, ha jön a könnyes alkony . . .

S besuttogom neved csendesen az éjbe . . .
Ajkad réveteg lesz, arcod hófehér, —
Oh, Madonna mia, csodaszép kisasszony,
Óh, miért ne lehetnél az enyém . . .
Csak az enyém!?

De vágyam el nem ér!

CSÓK-SZIRTEK ALJÁN.

Add kicsi kacsódat, nézz a szemembe !
Nézz a lelkembe ; sebek mindenfitt.
Tudd meg, hogy fájón a szívembe
A rózsás szerelem felsajditva tít.

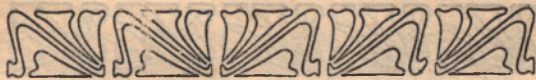
Mert minden lény, mit szemed lövel,
Szívembe int s ott dal fakad.
Oly igaz, mint ahogy most itt állok
Rozmaringos, muskátlis ablakod alatt.

Csókos vágyaknak csókos útja ez,
Ahová egyszer mindenki elér.
Én is elértem. Hej, de rég, rajongok
Babonás álmú, két szemedér'.

Jöttem. Imádlak. Elhozott a vágyam,
Mig ajakad pírja csókra kitárt.
Poéta vérem, rableány véred
Penget ujjongó-hangú csoda-gitárt.

Csókos vágyaknak csókos szirtje alján
Pattan a bimbó, nyílik a virág.
Csókos vágyaknak rab koldusa ajkán
Halld ezerszer : Örökre imád ! —

Csitt ! Szerelmem, ezt a mély vallomást
Ne bontsa meg hamvasajkú szád.
Egy új Igricnek lángszerelme ez.
Szívem a Tied . . . Csodaszép éjszakát ! —

EGY MOSOLY-SUGÁRT . . .

Elringató, puha, mély öledbe vágyom,
Csókos ajkad csókját hintse, szórja rám :
Hadd legyen egyszer színes ezer álom;
Az éjszakám . . .

Omoljon vállamra hajad ezer szála,
Míg májusi szerelem éjszakája száll.
Lopd meg a lelkem égető ajakad
Lángbaborító csókjainál.

Ugyis minden álom homállyá válik,
Hát csitítgass, rengess el most lágyon ;
Ugyis olyan rég, hogy nem volt nékem
Gyermekded álmom.

— Csókod boldogság, s megenyhíti ajkam.
Lágyan zsongó szavad elringat, tudom,
Mert lásd, engem nagy eszmék zavarnek :
— Fáklyát gyujtok úttalan-úton . . .

Ugye megmondtam, hogy az élet-kertjében
Magyar mátyrsors éjszakája vár.
De boldog vagyok, mert ajkaidról kaptam
Egy mosoly-sugárt. —

SZEMEK.

Szemek : mélytűztek, sötétek, búsak,
Az uccán hányszor kacsintlok reám.
Szemek : mélytűztek, sötétek, búsak
Hányszor elrabolyátok az éjszakám.

Szemekben nézek : mélységes mély tükrük
Titkos szerelem vágyával fon át.
Szemeket látok : mélységes mély tükrük
Elvarázsol sok könnyes éjszakát.

Szemek : égkékek, sötétek, furcsák,
Titkos tüzetek vajon mit takar ?
Szemek : égkékek, sötétek, furcsák
A szívem ma zokogni akar . . .

Szemek : bennetek mi mindent rejt az Élet.
Az én szemeimre jaj bús bakacsin szállt ;
Bús szemeimben holt szerelmek égneek,
Alélt hitek, néma könnyek s bús tragédiák . . .

A lelkem mélyén temettelek el

Élet csatában összetörve, fájva
A lelkem mélyén temettelek el ;
A szívem mélyén fályó szenvedéllyel
Érted zokog ez ifjuí kebel.
Oltárt emeltem, drága, szűz képednek
S rajt', mint Madonnát a lelkem imád.
Csókolom ezt a szűzi, tiszta képet,
Melyhez még nem tapadt szemernyi vétek
S nélküled érzem semmi a világ.

S ha bűvös képed szédítő emléke
Hullámként veri néha lelkemet ;
Színes jövöknek reményteli vágya
A lelkem mélyén susog egy nevet . . .
És boldog arccal álmodom Terólad,
Virág-szirmokat hintek tereád :
Az el nem csókolt ízzó vágy tűzével
S a költő legszebb, tiszta szerelmével :
Csókolom a föld legszebb csillagát !

VÉRES A SZIVEM.

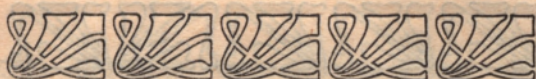
Véres a szívem. Könnyes a lelkem,
Mert vérét öröktől hagyta rám
Egy csodaszép barna leány.

Oledbe vágyom, ha szívem verését hallom,
Ha felriadok sok lázas éjszakán,
Te csupaszív kisasszony, szép barna leány

S ha meg nem is értesz, megérzi, megsugja
Szerelmes szíved s megbocsát nekem,
Hogy babonás szemed titkon szeretem . . .

Csak meg ne bánts soha, mert kedvesünk szava
Vérző, piros, sok sajtó sebet üt.
A szerelmed a síríg kísér mindenütt.

Véres a szívem. Könnyes a lelkem.
Ne szánj meg, ha látsz sápadt-szomorún . . .
Csókos vágyaknak Golgotháját járom
És megtaláltam tövis-koszorúm . . .

KUVIK MADÁR.

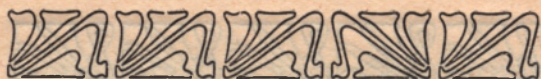
Kuvik madár lettem. Testvére az éjnek.
Oda visz a vágyam, hol örök a sötétség,
Hol nem rezegnek sugári a fénynek.

Huh! nagyot kiáltok,
Keresztet vet s megremeg, ki hallja,
Égő tekintetben megtörik a sugár
És holtan roskad le a ravatalra.

Ha mindenki hallgat, a kuvik kiált.
Torony órmáról száll a háztetőre,
— Én úgy virrasztok át minden éjszakát.

Barna kislánynak a kuvikja lettem.
Jól tudja Ő ezt. S az arca ég.
S ajkán mintha egy név hallatszanék . . .

Bűnös lett a csóкод. A tested, a lelked!
— Én csak a hamvas-ajkat szeretem —
Ki mást is csókolt nem lehet enyém.
Én megmaradok, mi voltam: éjjeli rém.

A SZÉPSÉG HYMNUSZA.

Festő ecsetjének, művész-modell-álma ;
Poéta lantján rózsaszín kobold,
Mit ihletett perc a szivére szórt :
Művészi lelkek szerelmi-vallomása . . .

A szeme csodás és ragyogva ég.
Gránitos keble magához varázsol,
Szívében a szerelem örök-túze lángol
Míg szívem epedve érette ki ég.

Ezrek szive érted ég a vágytól
— A mi utunk be messze van egymástól —
Bár bolygó fényed s a rabod vagyok.

S ha néha-néha a szived fénysugár
Csaló árnyát küldi énreám,
A boldogságtól — érzem — meghalok !

IGÉRET.

Megszállja még kebled gyermeki alázat,
Visszasírod még e rozzant-tetős házat.
Akkor szívedben vér, szemedben könny rebben
És elhamvadsz, mint én szűzi szerelemben.

A lelkem megtépted, de nem átkozlak érte,
Halvány poéta-ajk a szívedet kérte;
Meg is ígérted biz', hogy nem adod másnak,
S im' vége szakadt az örök boldogságnak.

ÜZENEM.

Könnyes a lelkem, szomjas az ajkam,
Madonnám csókokkal trónolj ma rajtam.
Ne néz rám bámuló, kérdező szemekkel ;
Jőjj, vigasztalj meg, nagybeteg vagyok.

Ma a szívem csordultig megáradt,
Ma jőjj, ajkaidra tűz-csókot adok.
Őrjít a szerelem, érted ég a vágyam,
Hozd forró ajkad, ajakamra lágyan,
Hogy elfeledjem mind azt, ami bánt ;
Hősiesen lépjek tűzbe, vészbe —
Csordultig legyen boldogságtól ajka,
Ki csillogó szemekkel a lelkembe néz be.

Üzenem : jőjj, még csók ég ez ajkon . . .
Tán jövő ilyenkor temetőbe alszom !? —

ÖRÖKRE MINDÖRÖKRE . . .

Kies tavasz vár édes illatárban,
Pattog a nóta szíved rejtekén.
S én rügyfakadáskor, vágyak idején
Búsan ödöngök uccák szögletén.

Tied a szépség, boldogság és pompa.
Enyém a dal s az élet milijom gondja.
Ó nem enyém szíved, — magas a röpte. —
Búcsuzzunk hát örökre, mindörökre! . . . ?

VIRJAD AZ ÉGALY

Piros, bíbor-piros az égalj,
Merre autónk vadul elrobog.
S én nótás, bolondos, bús székely legény
Hallgatom, hogy a Haigita zokog.

Szemem tapad egy havas kis tetőre,
Mosolyg az arca, csókolja a nap.
A büszke rab, gepidák bús őre
Halk zokogással a szívéhez kap.

Bús, rab-népünk, mélyen-alvó lelkét
Zúgó danátok új életre keltsék:
Ti daliák, ti dús fenyő királyok!
S ne sírjatok ti bús székely leányok . . .

Hadd csorduljon ki piros szittyá-vérem.
Ugy is rakják a máglyát, tüzet nékem.
Tomboljon a Hóhér, a máglyám hadd gyúljon,
Csak rabnépem napja egyszer felviruljon!

TARTALOM :

VÉRES GOLGOTÁKON :

Keleten pirkad — — — —	5 oldal.
Véres Golgotákon — — — —	6 .
Hulló csillagok — — — —	7 .
A Golgota tövén — — — —	8 .
Öröktűz vagyok — — — —	9 .
Székely Golgotán — — — —	10 .
Apám : Lehel — — — —	11 .
Husvét 1930-ban — — — —	12 .
Feljutok tán ? — — — —	13 .
Pünkösöd a somlyói Klostromban	14 .
Hajnal a csíki hegyek közt —	15 .
Csíksomlyó felé — — — —	16 .
Uj Tavasz jöttén — — — —	17 .
Sok arany levél — — — —	18 .
Judás — — — —	19 .

TEMETŐ MELLETT :

Temető mellett — — — —	21 oldal.
Magdolna harangja — — — —	22 .
Pünkösdi búcsun — — — —	23 .
Gyilkos-tó — — — —	24 .
Ha fájdalom letompul — — — —	25 .
Husvét pirkadatkor — — — —	26 .

Karácsony éjjelén	— — —	27 oldal.
Piros Pünkösdkor	— — —	28 .
Szent-Anna-tónál	— — —	29 .
Mindszentek éjjelén	— — —	30 .
Sír-zokog	— — — — —	31 .
Őszi szonett	— — — — —	32 .
Primitiára	— — — — —	33 .
Szeretni foglak	— — — — —	34 .
Bíbor hajnalon	— — — — —	35 .

H A J N A L B A N :

Hajnalban	— — — — —	37 oldal.
A gyűjtogató	— — — — —	38 .
Sebzett-szívű dalnok éneke	— — — — —	39 .
Szív-ízenet	— — — — —	40 .
Szívek egyszeregye	— — — — —	41 .
Lenkének	— — — — —	42 .
O, Madonna mia	— — — — —	43 .
Csók-szírtek alján	— — — — —	44 .
Egy mosoly sugárt	— — — — —	45 .
Lenkének	— — — — —	46 .
A lelkem mélyén temettelek el	— — — — —	47 .
Véres a szívem	— — — — —	48 .
Kuvik madár	— — — — —	49 .
A szépség himnusza	— — — — —	50 .
Igéret	— — — — —	51 .
Üzenem	— — — — —	52 .
Örökre, mindörökre	— — — — —	53 .
Vírjad az égalj.	— — — — —	54 .

BIBL. UNIV. CLUJ. 0106 26 XI. 1937

EXEMPLAR LEGAL

OSZK